

У ЛІСІ ДУШУ ПРОПИСАВ...

Іван Гнатович Самчук (на фото ліворуч) із Владиславівки уже десять літ на заслуженому відпочинку. Це, як кажуть, де-юре. А фактично лише п'ять років тому лісові труди праведні передав сину Олександрю. Близько чотирьох десятків літ свого життя владиславівський господар присвятив благородній справі – лісовому господарству. Спочатку працював робітником, згодом – три десятки з лишком – лісником. Зелені шати настільки привабили, що нині ветеран і не уявляє, як би жив, коли б стежини долі не привели в улюблене царство дерев, звірів і чарівної музики лісу...

А на зорі свого життя юнака із Великих Дорогостаїв „завербували” на шахти у Донецьку область. Можна лише уявити, як почувався там сільський шістнадцятирічний хлопчина, котрому на рівні із дорослими доводилося штурмувати кам'яновугільні підземелля, виконувати плани та ... тужити за ріднокраєм. Втім, за чотири роки і ця сторінка життєпису з благословення фабрично-заводського навчання була перегорнута. У п'ятдесяті роки минулого століття, ще не віддихавшись після страшного воєнного лихоліття, люди лише у снах насолоджувалися розкішшю, а гірка правда життя полягала в тому, щоб звести кінці з кінцями. Так сталося, що місцевий лісник запросив Івана Гнатовича працювати на обхід. Кілька літ чоловік приривчався до законів лісу. Чого тільки не доводилося робити! З роками настільки втягнувся в нову справу, що коли у 1971 році виникла вакансія лісника в урочищі „Ужинець”, то у лісництві довго не роздумували, а запропонували цю посаду Івану Самчуку. Іван Гнатович з тих українців, котрі гори можуть звернути, якщо це на користь державній справі. Після того призначення керівникам держлісгоспу і лісництва не доводилося робити записи у трудову книжку підлеглого...

А за десятиліття лісництва довелось варитися у вирі господарських клопотів. З часом і мудрість осніла. Тож коли деякі гарчі голови дорікали, що „ліс вирубують і вирізають”, Іван Гнатович читав лекції таким „абсолютним” за державне добро” і горлопанам, що коли дерева досягають віку стиглості, то таксатори призначають рубки головного користування, а на звільнених площах насаджують нові лісоутворюючі породи, сприятливі до росту в наших умовах. До речі, у лісопосадках першого року проводять п'ять доглядів, другого і третього – по три догляди. Одне слово, лісники хліб свій відробляють сповна.

Або візьмемо лісових звірів. Відомо, що полювання у лісових угіддях нашого району було заборонено на три роки. Відтак ця трирічка благотворно вплинула на збільшення поголів'я диких кабанів, кіз, зайців у урочищі „Ужинець”. Нині вепрів тут нараховується з тридцять, кіз – шістдесят, стільки ж і зайців. Син Івана Гнатовича (на фото праворуч), котрий прийняв у батька обхід, щодня вирушає на лісовий «майонтек» не тільки для вирішення лісгосподарських справ, а й для підгодівлі звірини у багатосніжному лісі...

Іван Гнатович з посмішкою на вустах пригадує цікаву історію. Колись у лісі загинула «кабаниха», тож потомство - 5 поросят - залишилося напризволяще. Довідавшись про біду, селяни розібрали їх по своїх господарствах. Одне поросятко доглядав і сусід Івана Гнатовича. Дружина сусіда навіть варила „знайді” варени-

ки, аби він почувався комфортно. Однак злі язики протрубили в Рівне: мовляв, сусід займається браконьєрством. З обласного центру приїхали поважні люди і стали „качати права”: випускай, господарю, поросля - якщо подасться у ліс (а Іван Гнатович і сусід мешкають біля лісу), то так тому і бути. А на тебе ще й штраф накладемо. Довелося селянину пристати на умови гонорових начальників.

Поросятко похрюкало, але з подвір'я нікуди не пішло. Невтямки було пихатим чиновникам, що приручена звірина уже не зможе існувати в умовах диких законів лісу. Спіймавши облизня, недолугі „експерти” залишили дядька у спокої. Втім, ця історія завжди приходиться у голову ветерану-ліснику, коли інколи ввечері чує постріли поблизу лісу. Відомо, що браконьєри ніяких заборон не визнають, а їхня совість – ненадійний заслін для протиправних дій.

Іван Гнатович у свої сімдесят не пориває зв'язків із лісниками. Він перший помічник сину Олександрю, котрий з батькового благословення перекваліфікувався з механіка у лісники. І його роботою задоволені, бо не тільки зумів за короткий час освоїти ази і глибини нової професії, а вправно господарює на обході на рівні із маститими колегами. Ще одна ланка, яка міцно тримає пенсіонера з Владиславівки на пульсі життя – керівники лісництва і держлісгоспу. Час від часу вони навідуються у привітну оселю, де їх радо зустрічає ветеран-лісник та його „лісова пісня” – чарівна дружина Антоніна Никонівна, котра багато літ поруч із чоловіком трудилася у лісовому господарстві. Під час діалогів із лісничим Миколою Петровичем Сидорчуком, заступником директора держлісгоспу Володимиром Олексійовичем Кислюком спогади перевеслюються із сьогоденням лісового господарства. Іван Гнатович з гумором коментує: бувало, що за місяць заробляв 5 карбованців. Коли апелював до бухгалтерів, ті посянювали, що на другий місяць дорахують „загублене” у цибулках. Щось, звісно, додавали, але повністю фінансових збитків не компенсували. Мабуть, молодість плюс улюблена робота були для нього найвищою платою.

Водночас пенсіонеру цікаво, чим живуть колеги тепер, він радіє будь-яким їхнім успіхам. Із розумінням сприйняв звістку про те, що млинівчани налагодили тісні партнерські стосунки із костопільським деревообробним

комбінатом, куди завозять „сухостій”, „бурелом” та інші відходи лісу, які люди навіть на дрова не хочуть брати. Як кажуть, часи змінюються, а з ними і бізнесова орієнтація.

Колись Іван Гнатович пізно вночі підводо повертався додому. У лісі, неподалік Владиславівки, його зупинили кілька незнайомих і, не приховуючи своїх намірів, заявили, що хочуть відібрати коні і підводу. Сили були нерівні, тож лісник подумки прощався із тягловою силою. Власне, та зустріч могла мати і сумні наслідки. Але Бог милував. Серед незнайомих знайшовся „свій”, котрий вгомонив друзяк і попросив не зачіпати дядька.

А вранці район сколихнула кримінальна новина: хтось обікрав магазини в Ужинці і Підгайцях. Згодом з'ясувалося, що крадене нічні гастролери перевозили вороними, які поцупили в одному із сіл. Мабуть, саме для цієї операції планувалося захоплення Самчукової пари гнідих...

На цьому кінська тематика не завершується. Річ у тім, що лісники під час виходу на пенсію подарували Івану Гнатовичу коня. Що й казати – помічник у господарстві незамінний. А коли випадає вільна хвилинка, то запрягає його і їде у ліс, де кожне деревце, кожен кущик випромінюють благотворну енергію, яка підживлює, бадьорить і молодить...

Віталій ТАРАСЮК.

